

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 373/08-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. marca 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Marianny Mochnáčovej a Petra Brňáka v konaní o sťažnosti T., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. V., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 830/1994 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 830/1994 porušené bolo.

2. T. K. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť T. K. trovy právneho zastúpenia v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2008 doručená sťažnosť T. K. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 830/1994.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že k namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť v napadnutom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 830/1994, ktoré sa začalo 14. októbra 1994 na základe návrhu na začatie konania žalobcu J. H. a spol., pričom sťažovateľka vystupovala v tomto konaní v postavení žalovaného. V predmetnej veci sa žalobcovia domáhali odstránenia podľa ich tvrdení neoprávnenej stavby sťažovateľky postavenej na pozemku parc. číslo 6993/2, zapísanom v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. 11648, katastrálne územie K., ktorý bol podľa názoru žalobcov nezákonne vyvlastnený. V priebehu konania žalobcovia zmenou návrhu žiadali eventuálne zriadiť vecné bremeno za náhradu v prospech žalobcov. Následne konajúci súd v priebehu obdobia rokov 2000 – 2007 uskutočnil viacero procesných úkonov

vo veci (pripustenie ďalších účastníkov do konania na strane žalobcov i žalovaného, nariadenie znaleckého dokazovania), avšak bez meritórneho rozhodnutia vo veci.

Napriek tomu, že od podania návrhu na začatie konania 14. októbra 1994 až do doručenia sťažnosti ústavnému súdu 30. júna 2008 uplynulo takmer štrnásť rokov, vec nebola právoplatne skončená.

Podstata námietok sťažovateľky spočívala v jej názore, že «*Okresný súd vo veci v dlhšom časovom úseku, a to od podania žaloby 14. 10. 1994 do uskutočnenia prvého pojednávania vo veci dňa 17. 10. 2000 nevyhol sa nečinnostiam a konal neefektívne. Po dvoch jednoduchých úkonoch, a to výzve zo dňa 04. 04. 1995 a výzve zo dňa 21. 02. 1997 uskutočnenej v časovom odstupe takmer dvoch rokov, súd realizoval ďalší úkon vo veci až v roku 2000, teda po 3 rokoch nečinnosti, kedy dňa 07. 06. 2000 vyzval žalobcu na zaslanie rovnopisu žaloby. ... V ďalšom časovom období, t. j. od 17. 01. 2001, kedy sa uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci, do dňa 26. 06. 2003, kedy súd dožiadal Okresný úrad Košice, bez toho, aby postupu súdu bránila zákonná prekážka, nebol realizovaný žiaden úkon vo veci takmer 2,5 roka.*

Sťažovateľ sa domnieva, že vo vyššie uvedených prípadoch jednotlivo, ako aj v priebehu súdneho konania ako celku došlo zo strany príslušného súdu k nedôvodným prietahom, pričom tieto prietahy sú takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak ako „zbytočné prietahy“, ktorými došlo postupom zo strany Okresného súdu Košice I k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.»

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažovateľka sa domnieva, že konanie vedené pod sp. zn. 15 C 830/1994 na okresnom súde prebieha neprimerane dlho, t. j. viac ako 14 rokov, a to „hlavne v dôsledku nečinnosti a neefektívnej práce súdu v dĺžke 6 rokov od podania návrhu v roku 1994 až do uskutočnenia pojednávania v roku 2001 a v dôsledku ďalšej nečinnosti súdu až do roku 2003, čo možno už len na základe týchto skutočností považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy...“.

Podľa nej došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval, uznesením č. k. I. ÚS 373/08-10 z 5. novembra 2008 ju prijal na ďalšie konanie a vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predseda okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie vecí.

Vo vyjadrení predsedu okresného súdu sp. zn. 1 Spr. V/282/2008 z 5. februára 2009, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 11. februára 2009, je uvedené: *„Žalobu o odstránenie neoprávnenej stavby, resp. alternatívne zriadenie vecného bremena podali na Obvodnom súde Košice 1 dňa 14. 10. 1994 J. H. a spol.*

Sťažovateľ vystupuje v predmetnom konaní na procesnej strane žalovaného.

Pri posudzovaní otázky, či v tomto súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom poukazujem na Nálezy Ústavného súdu SR, ktoré už v tejto veci boli vydané (III. ÚS 298/07-38, IV. ÚS 319/07-25, II. ÚS 107/08-11, II. ÚS 222/07-40 a ďalšie) a v ktorých Ústavný súd SR už dospel k záveru, že doterajším postupom Okresného súdu Košice I došlo k zbytočným prieťahom a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov.

Vec po právnej stránke nie je zložitá. Je však náročná po stránke skutkovej. V konaní vystupuje na strane žalobcu mnoho subjektov, ktorí v priebehu konania zomreli a súd musel zisťovať okruh právnych nástupcov. Na zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Tieto skutočnosti mali za následok predĺženie konania.

Dňa 7. 8. 2008 súd meritórne rozhodol. Rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, pretože vo veci bolo podané odvolanie.“

II.

3. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

5. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03 a ďalšie) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02 a ďalšie). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

6.1 Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o nároku žalobcov na odstránenie neoprávnenej stavby, resp. alternatívne o zriadení vecného bremena proti sťažovateľke ako odporkyni. Po právnej stránke vec nie je podľa názoru ústavného súdu zložitá, čo konštatoval aj predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch a súvislosť veci s viacerými konaniami vedenými okresným súdom možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú skutkovú zložitost' však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu.

6.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní.

6.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že konanie začalo 14. októbra 1994 podaním žaloby J. H. a ďalšou žalobkyňou o odstránenie neoprávnenej stavby. Okresný súd 4. apríla 1995 vyzval žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku za návrh a odporcu na vyjadrenie k návrhu. V ďalšom období okresný súd vo veci v podstate nekonal až do 27. júla 2000, keď uznesením pripustil pristúpenie Mesta K. do konania ako žalovaného v 2. rade. Dňa 14. septembra 2000 sudkyňa nariadila vo veci pojednávanie a v rámci jeho

prípravy požiadala o pripojenie dedičského spisu a od Okresného úradu Košice I, katastrálneho odboru (ďalej len „Okresný úrad Košice I“), si vyžiadala doklady týkajúce sa sporných nehnuteľností.

Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 17. januára 2001 a bolo odročené z dôvodu ustálenia okruhu aktívne legitimovaných účastníkov konania. Prípisom z 24. júna 2003 si okresný súd vyžiadal od Okresného úradu Košice I spis súvisiaci s vyvlastňovacím konaním sporných nehnuteľností a požiadal o pripojenie dedičského spisu. Uznesením z 5. augusta 2003 okresný súd priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne rozhodol, že žalobkyni v 2. rade oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznáva. V poradí druhé pojednávanie sa uskutočnilo 30. októbra 2003, na ktorom okresný súd uložil žalobcovi predložiť zoznam aktívne legitimovaných účastníkov podľa všetkých dostupných dedičských rozhodnutí.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 20. apríla 2004. Uznesením zo 17. júna 2004 okresný súd na návrh žalobcov podaný 27. apríla 2004 pripustil pristúpenie T., s. r. o., K., do konania ako žalovaného v 3. rade. Prípisom z 2. júla 2004 okresný súd vyzval právneho zástupcu žalobcov, aby oznámil, ktorých žalobcov zastupuje, a doplnil splnomocnenia. Uznesením z 11. novembra 2004 okresný súd spojil na spoločné konanie na účel znaleckého dokazovania do konania vedeného pod sp. zn. 15 C 289/1994 ďalších desať vecí a ustanovil znalca z odboru geodézie a kartografie, odvetvia geodézie a kartografie. Znalec vypracoval znalecký posudok 29. decembra 2005.

Uznesením z 25. mája 2006 okresný súd ustanovil do konania znalkyňu z odboru stavebníctva, odvetvia oceňovania nehnuteľností na účel ocenenia vecného bremena. Znalkyňa vypracovala znalecký posudok 3. októbra 2006.

Po doručení znaleckých posudkov okresný súd uskutočnil 6. marca 2007 pojednávanie, na ktorom uložil žalobcom ustáliť okruh žalobcov s označením ich právnych predchodcov. Na pojednávaní konanom 16. mája 2008 okresný súd vylúčil veci spojené do konania vedeného pod sp. zn. 15 C 289/1994 na samostatné konanie.

V posudzovanom konaní sa uskutočnilo pojednávanie 7. augusta 2008, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok. Právnomu zástupcovi sťažovateľky bol rozsudok doručený 10. októbra 2008. Žalobcovia podali 20. októbra 2008 proti rozsudku odvolanie a spis bol 18. decembra 2008 predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci rozhodol na pojednávaní uskutočnenom 8. septembra 2009 rozsudkom sp. zn. 6 Co 281/2008, proti ktorému pripustil dovolanie. Žalobcovia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie 16. novembra 2009.

Z dosiaľ vykonaných úkonov súdu vyplýva, že okresný súd bol v spore, v ktorom bola sťažovateľka v postavení odporkyne, v podstate nečinný. Nečinnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 15 C 830/1994 ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť jeho sporadické úkony (nariadenie pojednávania po 6 rokoch, nariadenie znaleckého dokazovania po viac ako 10 rokoch atď.).

Argumentáciu okresného súdu (uvedenú v súvisiacich konaniach o sťažnostiach) spočívajúcu v poukázaní na nutnosť zisťovania výsledkov dedičských konaní z dôvodu úmrtí niekoľkých žalobcov a na potrebu nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj zmenu zákonnej sudkyne, ktoré mali prispieť k celkovej dĺžke konania, ústavný súd neakceptoval. Uvedené skutočnosti jednotlivo ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré od podania návrhu na začatie konania 14. októbra 1994 až do podania sťažnosti ústavnému súdu 30. júna 2008 predstavovalo štrnásť rokov. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 830/1994 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci sp. zn. 15 C 313/1994 konal, vzhľadom na to, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 15 C 830/1994 zo 7. augusta 2008 v spojení

s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 281/2008 je právoplatný a bolo proti nemu podané dovolanie.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia. Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané primerané finančné zadost'účinenie v sume 200 000 Sk, poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľky ako účastníka konania a povahu prerokúvanej veci,

ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude pre sťažovateľku priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

8. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. V.. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 105,4238 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,3068 € režijný paušál. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 223,46 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010